

اسکی بازی در همدان، خراسان و فارس

پیست شیرباد: اگر به صورت حرفه‌ای اسکی می‌کنید و پای ثابت پیست‌های اسکی هستید، دامنه‌های پربرف شیرباد، جای مناسبی برای اسکی کردن است، اما اگر مثل بسیاری دیگر از علاقه‌مندان هرازگاه، سراغی از این ورزش می‌گیرید، باز هم نگران نباشید، در محل این پیست می‌توانید وسایل کامل اسکی را اجاره کنید. تله‌اسکی پیست با ۹۰۰ متر طول تا دل ارتفاعات منطقه بالا می‌رود تا اسکی‌بازان بتوانند در یک شیب پربرف با طی مسیری هزار و ۲۰۰ متری اسکی کنند و پایین بیایند.

لغزنده بر برف شاید فکرش را هم نکنید که در استان نسبتاً خشکی مثل خراسان رضوی پیست اسکی وجود داشته باشد. پیست اسکی «شیرباد» با آن که چند سالی بیشتر از افتتاحش نمی‌گذرد، اما در این مدت کم هم توانسته جایی در بین پیست‌های صاحب‌نام اسکی کشور باز کند.

چطور برسیم؟ تاریک دره: از مرکز شهر همدان، نیم‌ساعته به پیست اسکی می‌رسید. پس از رسیدن به گنج‌نامه، مسیر سمت چپ را ادامه دهید به جاده پیست اسکی می‌رسید.

پولادکف: از شهر شیراز ۷۵ کیلومتر راه در پیش دارید. باید وارد جاده سپیدان- یاسوج شوید تا بعد از یک ساعت به شهر سپیدان برسید. ۱۵ کیلومتر بعد از شهر، مجموعه پولادکف را در سمت چپ‌تان می‌بینید.

شیرباد: در کیلومتر ۱۰ جاده مشهد به چناران یا همان جاده سنتو، دو کیلومتر بالاتر از دوربرگردان «گلمکان» ورودی جاده فرعی روستای «دولت‌آباد» است؛ از روستا تا پیست ۱۸ کیلومتر راه است.

منبع: ماهنامه همشهری سرزمین من

خطرات بالای این تفریح، در پیست‌ها تیوپ سواری نکنید، چون نه تنها جان خودتان که جان بقیه گردشگران را هم به خطر می‌اندازید.

کجا بگردیم؟ ماجراجویان برفی

۱. همدان
پیست تاریک دره: «پیست اسکی الوند» یا همان «تاریک دره» با امکاناتی شامل تله‌سیژ، تله‌اسکی و مسیر ویژه آموزشی پذیرای کوهنوردان و اسکی‌بازان است. طول مسیر تله‌سیژ یک هزار و ۷۰۰ متر و مسیر تله‌اسکی ۵۰۰ متر است. از مجموع ۲۰ رشته مرتبط با اسکی، پنج رشته اسکی «آلپاین»، «اسنوبرد»، «صحرانوردی»، «کوه اسکی» و «اسکی چمن»، در مجموعه پیست اسکی تاریک دره انجام می‌شود که قطعاً در فصول خاصی از سال می‌توانید از هر کدام از آنها استفاده کنید. اگر تجهیزات اسکی همراه ندارید، می‌توانید آن‌ها را اجاره کنید. اگر هم سررشته‌ای در اسکی ندارید، می‌توانید یک مربی خصوصی بگیرید که هزینه کار را بالاتر می‌برد.

۲. فارس
پیست پولادکف: پیست اسکی پولادکف در ارتفاعات استان فارس همه نوع امکانات رفاهی که بخواهید دارد، از پیست اسکی و تله‌اتاک گرفته تا کافی‌شاپ و هتل. پیست اسکی پولادکف یکی از پیست‌های استاندارد ایران است که در ارتفاع دو هزار و ۸۵۰ متری از سطح دریا واقع شده و شیب سطح پیست ۳۵ درصد است. در این پیست هم استفاده از تیوپ ممنوع است، اما می‌توانید به جای تیوپ از وسایل امن‌تر استفاده کنید، «موتور برفی» یا همان استومبیل و «لژسواری».

۳. خراسان رضوی

برای ماجراجویان، سفر نه سرما و گرما می‌شناسد و نه سختی یا سستی، بنابراین حتی سرمای استخوان‌سوز زمستان هم بهانه خوبی برای در خانه و کنار گرمای بخاری ماندن، نیست. یکی از مناطق محبوب، برای مسافران زمستان، پیست‌های اسکی است تا بتوانند زمستان را به حد کمال در آن تجربه کنند.

البته لازم نیست در آنجا مثل یک اسکی‌باز حرفه‌ای و با تمام سازه‌های این ورزش حرفه‌ای ظاهر شوید، کافی است خودتان را، گاهی حتی بدون نیاز به خودروی شخصی، به یکی از این پیست‌ها برسانید و لذت بردن را آغاز کنید.

می‌توانید در میان برف‌ها پیاده‌روی کنید، روی آن‌ها لیز بخورید و برف‌بازی کنید. خلاصه آنکه اگر اهل سفر باشید، باریدن برف و سفیدپوش شدن کوهستان فرصت دوباره‌ای است برای لذت بردن از طبیعت. در این مطلب، سه پیست اسکی معروف «تاریک دره»، «شیرباد» و «پولادکف» را در غرب، شرق و مرکز کشور برای ماجراجویی زمستانه به شما معرفی می‌کنیم.

توصیه‌های خاص: ایمن در پیست

• قبل از راهی شدن به سمت پیست‌های اسکی حتماً از شرایط جوی منطقه و ساعات کار پیست مطلع شوید.

• اگر اسکی نمی‌کنید، از مسیرهای تعیین شده در پیست پیاده‌روی کنید و برای حفظ سلامت خودتان وارد مسیر اسکی‌بازان نشوید.

• می‌توانید در محل پیست‌ها تجهیزات مثل کلاه، چوب اسکی، دستکش، کفش و باتوم را اجاره کنید.

• لباس گرم و مناسب را فراموش نکنید تا از ماجراجویی‌تان لذت ببرید.

• اگرچه تیوپ سواری یک تفریح لذت‌بخش است، اما توصیه ما این است که به دلیل

تاریخ و تمدن

عشایر در دوره رضاخان چگونه سرکوب شدند؟

مقارن با برآمدن رضاخان، بیشتر مناطق ایران از جمله لرستان، کردستان، خوزستان و موارد دیگر در دست روسای عشایر قرار داشت. درحالی‌که رضاخان و اطرافیان، نظر مساعدی نسبت به عشایر نداشتند و آنها را به‌عنوان عامل بی‌نظمی تلقی کرده و زندگی ایلانی را مانع وحدت و نوسازی ایران می‌دانستند؛ بنابراین سرکوبی عشایر در رأس همه برنامه‌های رضاخان قرار گرفت. او خود تأکید می‌کند: «ضمیمه‌هایی گرفته بودم که کاخ و بنیان ملوک‌الطوایفی را از بیخ براندازم و روسای مناطق عشایر را سرکوب کنم و برای همیشه سر جای خود بنشانم» در چنین برنامه گسترده‌ای برای اصلاح وضعیت اجتماعی ایران، لرستان به‌عنوان یکی از مهم‌ترین مراکز عشایری به‌شدت مورد توجه قرار گرفت.

در برنامه امنیتی رضاخان، تأمین امنیت لرستان از چند جهت اهمیت داشت:

(الف) دسترسی به ایالت خوزستان: خوزستان علاوه بر اهمیت اقتصادی و دارا بودن ذخایر نفتی، مرکز فعالیت شیخ خزعل بود که در اتحاد با برخی سران ایلات، کمیته قیام سعادت را در برابر قوای رضاخان به وجود آورده بود؛ بنابراین، لرستان به‌عنوان معبر ارتباطی بین تهران و خوزستان و مکانی برای نظارت بر خوزستان دارای اهمیت بود.

افزون بر این، سیاست بریتانیا، قبل از شکل‌گیری انقلاب اکتبر روسیه در سال ۱۹۱۷ مبنی بر رویارویی ایلات با دولت مرکزی بود، بنابراین مأموران و جاسوسان انگلیسی برای تأمین منافع خود مستقیماً با عشایر محلی، قرارداد می‌بستند. شدت این امر تا آن حد بود که عملاً باعث ایجاد دولتی در دل دولتی دیگر شده بود. اگرچه به گفته محققان، سیاست بریتانیا در قبال عشایر، بعد از انقلاب ۱۹۱۷ تغییر کرده و در تلاش برای ایجاد حکومت مرکزی بود، باین‌حال مطابق اسناد موجود، در سال ۱۳۰۱ «کاپیتان ول» نامی که به‌عنوان مسافر از ایران عبور می‌کرد، مقداری فشنگ و توپ وارد کرده و به عشایر

داده بود. این امر نشان می‌دهد که حداقل بخشی از کارگزاران انگلیسی سعی داشتند با تحریک ایلات مانع از تسلط دولت مرکزی بر خوزستان شوند.

بنابراین، رضاخان می‌کوشید تا با ایجاد امنیت در لرستان، راه ورود ارتش را به خوزستان باز کند و منابع نفتی آن ایالت را زیر فرمان دولت مرکزی بیاورد.

(ب) اخذ مالیات‌های موقه: در ناامنی‌ها و بی‌نظمی‌های پس از مشروطه تا کودتای ۱۲۹۹، بسیاری از ایلات مالیات مقرر خود را نپرداخته بودند.

ناگفته پیداست که دولت برای تقویت خزانه خود نیاز مبرم به وصول این مالیات‌های عقب‌افتاده داشت و اتخاذ مالیات جز با استقرار امنیت، ممکن نبود. بنابراین، یکی دیگر از اهداف دولت پهلوی در لرستان، جمع‌آوری مالیات‌های منطقه بود.

(ج) تقابل بافت ایلی با برنامه‌های نوگرایانه پهلوی: اقدامات نوگرایانه دولت پهلوی در عرصه‌های اجتماعی و فرهنگی معروف‌تر از آن است که نیاز به بحث داشته باشد.

شیوه معیشت عشایر که برخوردار از تسلیحات، پابندی به ساختار فرهنگی سنتی، کوچ فصلی، بسندگی افراد ایل به زندگی ساده و عادت به زندگی سخت، علاقه به دامداری به‌عنوان وسیله امرامعاش از ویژگی‌های اصلی آن به شمار می‌رفت هم از لحاظ اقتصادی و هم از نظر ساختار اجتماعی و سیاسی عشایر با برنامه‌های نوسازی رضاشاه در تعارض بود و تشکیل دولت تمرکزگرای پهلوی در تزامم آشکار با منابع پراکنده قدرت ایلات و عشایر قرار داشت؛ بنابراین رضاشاه برای تحقق اقدامات نوگرایانه خود باید بافت سنتی را در هم می‌شکست.

یکی از مهم‌ترین مناطقی که بافت سنتی ایلی را حفظ کرده بود، لرستان بود که به‌عنوان مکانی مملو از افراد مسلح، جز با لشکرکشی و توسل به حمله نظامی تحقق برنامه‌ها و اهداف دولت پهلوی میسر نبود.